

vi skulle dele Skjeldet halvt osv., og derfor maa vi i Forveien overveie med os selv, om de Tilbud, der gjøres os, ere af en saadan Bestaaffenhed, at vi paa Grundlag af dem og under Forudsætning af Medebønhed til Smødefkommen og Forhandling kunne indlade os paa Forhandling. Naar vi gaa ind paa disse Forhandlinger og bagefter ikke kunne være i Stand til at gaa saa langt imøde, som man med Billighed kan vente, men kræver, at de Andre skulle komme den væsentligste Del af Veien til os, ville vi saa ikke udsætte os for, at Folk siige: „Saa, men hvorfor gjorde De det saa, da det dog slet ikke var Meningen? Derved have De stuffet berettigede Forventninger, stuffet den Tillid, man kunde sætte til Dem, og De have i det Hele taget bragt Dem selv i en tvetydig, uklar Stilling.“ Det er det, vi ikke ville. Det er de rene og klare Standpunkter, vi ville hævde, og derfor maa vi, inden vi gaa til Forhandling, afgjøre: Kunne vi vente en frugtbar Forhandling paa dette Grundlag? Og naar vi se, at det kunne vi ikke, saa indlade vi os ikke paa den Forhandling, men det er ikke Spor af Frygt for os selv, som i saa Henseende gjør sig gjældende. Saa talte det ærede Medlem om Finantslovbehandlingen og drog Analogier derfra. Jeg ser ikke, hvorledes den i nogen Henseende kan finde Anvendelse paa dette Punkt. Der er jo den Forskjel, at Finantslov skal man have for hvert Aar, men faae vi ingen ny Toldlov, have vi den gjældende Toldlov, og den bliver ved at gjælde i mange Aar, saa der ser jeg aldeles ikke nogen Grund til, at vi skulle bøde os, saaledes som vi ere nødte til af Hensyn til Finantsloven efter Omstændighederne. Jeg skal endnu blot med Hensyn til de Bemærkninger, der faldt fra det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Clausager), siige, at jeg fastholder fuldt ud Rigtigheden af Dagsordenens Udtryk. Der er ingen Nødvendighed for at sætte Traktaten i Forbindelse med en hel Toldreform. Den staar som en Undtagelse fra de gjældende Toldlovregler, ligesom den vil staa som en Undtagelse fra nye, men Nødvendigheden af at indlade sig paa halvandet Hundrede Positioner, eller hvormange der nu er, naar Traktaten kun angaar tre à fire, tror jeg ikke, det ærede Medlem selv vil kunne deducere, lige saa lidt som det hidtil er lykkedes for nogen af hans Kolleger. Jeg vil siige, at en saadan Forbindelse ikke blot er unødvendig, men ogsaa uforsvarlig, naar man virkelig har Interesse for Traktatens Gjennemførelse, thi det kan man siige sig selv, at det,

at knytte de to Ting sammen, vil være at umuliggjøre Traktaten. Saa, sagde det ærede Medlem, hvis der var god Willie paa begge Sider til at komme hinanden i Møde, saa kunde det ske; men dertil vil jeg siige: Det er den gode Willie, som Kjendsgjerningerne ikke vise fra den anden Side; thi naar det blev sagt af den ærede 2den Landstingsmand for 7de Kredts (Madsen) og maatte ogsaa af den ærede sidstnævnte Taler, at Folkethinget havde viist Smødefkommen, saa henviser jeg blot til Kjendsgjerningen: Sammenligningen mellem i Fjor og i Aar. I Fjor skulde vi have Dækning, i alt Fald var der en Mulighed for Dækning af Nedgangen ud over Krigsskatten ved en Ol- og Brændevinsstat, men nu er den forsvunden, nu skulle vi rent opgive uden nogensomhelst Dækning et Beløb af indtil 7 Millioner Kr. Hvis man kan kalde det Smødefkommen, Opgivelse af Fordringer og god Willie, ja, saa kan der jo være en Mulighed for at føre Traktaten igjennem, men mig forekommer det kun, at det har bevirket, at man har struet sine Fordringer op i en Grad, som endnu mere end nogensinde tidligere vil forhindre en Overtenskomst om dette Punkt, og saa er det uforsvarligt, hvis man ønsker selve Traktatens Fremme, da at knytte den til saadanne umulige Betingelser. Naar man altsaa erkjender, at det baade er unødvendigt og uforsvarligt at gjøre det, kan jeg ikke forstaa, hvorledes man dog kan stemme for at fremme det foreliggende Lovforslag, saaledes som den ærede 7de Landstingsmand for 1ste Kredts (Broberg) vilde; thi det var jo i Grunden hans Mening, at skjøndt det ikke er nødvendigt, og skjøndt der ikke er Udfigt til, at det vil fremme Sagen, skulle vi dog afceptere Forbindelsen og forhandle paa dette Grundlag; det er en Betragtning, jeg ikke kan være med til. Naar man maa erkjende, at der hverken er nogen Nødvendighed derfor, eller at det gavner Sagen, men at det kun er et rent vilkaarligt Forlangende, for hvilket vi skulle bøde os, og som kun vil være en Hindring for Sagens Fremme, en Møllesten om dens Hals, som der er sagt, saa tror jeg, at den eneste Chance for, at Sagen kan føres igjennem, er at fastholde det rene og klare Standpunkt, der saa fortreffelig blev fremhævet af min ærede Side-mand (Ussing): lad os tage Sagen for sig uden Forbindelse med saadanne uvedkommende Spørgsmaal, og lad os gaa hen og votere den, og gid den saa maa bringe det Gode, som vi haabe, den vil bringe for Hand- og Skibsart.